

בית-ספר לגזענות

עובדים חרד ועיידה בחדריהמריבה
אנחנו מפנים את האשפה מבית-הספר

מחויקה ביריה סלים מלאים במיצרכים לשבת, ממהרת לביתה, אבל לשם עניין חשוב כמו מיגור הפועלים מאיזור בית-הספר היא מוכנה להתעכב. הם ממש מסוכנים, כל הערבושים האלה, היא מנסה לפקוח את עיני השאננים שלא רואים את גודל הסכנה: כל האיזור הזה מלא בהם, כשהילדים יוצאים מבית-הספר הם מגיעים הנה, וזה ממש לא נעים. צריך שיתאספו רחוק מכאן. אנחנו מפחידים את הילדים לא. הפחד לא בא מהבית. הוא בא מהרדיו והעיתונים. הילדים שומעים על כל מיני מיקרים שקורים, והם פוחדים מערכים. כמו לאחרים, גם לה יש סיפור אישי. לפני כמה ימים חזרה הילדה שלי מבית-הספר ושני ערכים שרקו לה. ילדתה מהנהנת בראשה לאישור הסיפור.

וזה נוסח העצומה שחולקה לילדים (העצומה מובאת כאן כלשונה):
הורה-נכבד:
זה לא מכבר הובא לידיעתנו כי

ענייהחבלה פטרתי אותו. למה אני צריך צרות? הריכזו שלהם כאן ליד בית-הספר זה ממש קטסטרופה. צריך לעשות להם מרכזייריכוז מחוץ לעיר ולא כאן, בצומת הכפר הירוק, למשל, שיתאספו שם, רחוק. הפעילות להעביר אותם מכאן היא ברוכה כאמת.
כדי שלא יבינו אותו לא נכון, הוא ממחר להבהיר: אני לא שונא ערכים; אין לי שום דבר נגדם, הרי צריך שמישהו יעשה את העבודה, לא? כך לוי.

נראה כי אחד החסרונות הבולטים של הערכים, שמגקים מדי יום את רחובות רמת-השרון, הוא שרואים אותם. אילו רק היו יכולים לעשות את עבודתם מבלי להיראות, לא היו בעיות.

גם שורקים
אם מוזעזעת נוספת, שחתמה על העצומה, היא אילנה לוי. לוי,

המורה התורנית מסלקת את התלמידים
הסתלקו משטח בית-הספר

שיש לפועלים קורת-גג להסתתר תחתיה מפני הגשם והשמש לפני צאתם לעבודה.
הכל היו מרוצים, אלמלא החליטו הורי התלמידים, ואיתם הנהלת בית-הספר, כי ריכוז הפועלים מהווה סיכון לילדי בית-הספר ומיפגע סביבתי חמור, שמן הראוי להסירו, ומיד. הם החליטו לצאת למאבק כדי לסלק את

הערבים הרי רעבים למין.
כאן בבית-הספר יש ילדות בנות 10 ו-11 שמתחילות כבר להתפתח מבחינה מינית. הרי הערכים יכולים כלי בעיות להתנפל על הילדות, ולעשות בהן מה שהם רוצים. הרי עמידה שלהם בפני פיתוי היא אפסית. הרוב הוא יצחק לוי, אב לתלמיד בבית-הספר שכרמת-השרון. לוי הוא

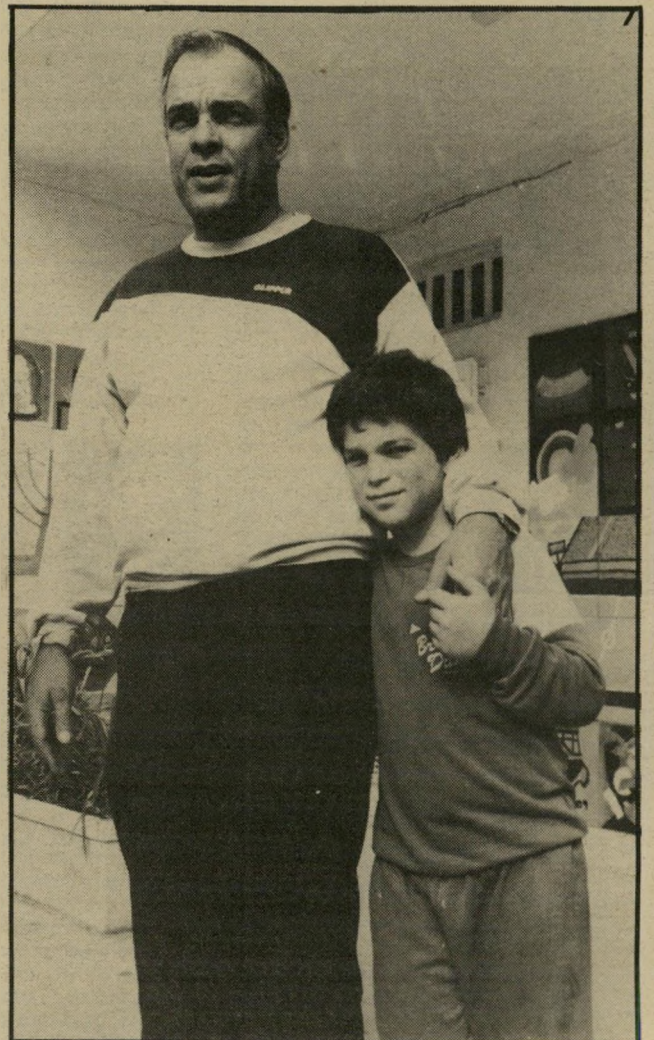
המורות אמרו לתלמידים להחתיים על עצומה הקוראת לסילוק הערבים. עובדי מועצת רמת-השרון. מן הבניין שראשי-המועצה הכין להם

אחד ההורים שחתמו על עצומה הקוראת לסילוק פועלים ערביים, המתרכזים לזמן לעבודתם בסמוך לבית-הספר.

בלב רמת-השרון שוכן בית-הספר היסודי המקומי אוסישקין: חצר רחבת-ידיים ומיכנים ישנים עשויים טלאים-טלאים, צבועים בצבע לבן. בסמוך לבית-הספר שוכנים המישרדים הנאים והמטופחים של המועצה המקומית. באמצע עומד מיבנה קטן ומוזנח, ארבעה קירות מחוסרי-יצבע, יריעות ניילון כתחליף לחלונות, שני ספסלים רעועים עומרים בצד, זוהמה וצחנה שולטות במקום.
מכאן יוצאים מדי בוקר פועלי המועצה המקומית לעבודתם. כמו ככל מועצה בארץ, גם כאן, פועלי-השרותים הם ערכים, אבל זה המקום היחיד בארץ

איתו לפרס, מספרת ילדה בלונדינית, וואו הוא קרא לי לצד, ורצה שאלך

שזנב-סוס לראשה, לקבוצת חברותיה. אחת מהן, ילדה שמגמנה, מוסיפה סיפור משלה: מה, רק לה היתה איזו תקרית עם הערכים? גם לי היתה!
יצחק לוי, הורה של תלמיד בבית-הספר, הגיע לבית-הספר כדי לשוחח עם המורה של בנו, ילד יפהפה בעל נמשים רבים על הפנים. הילד היכה תלמיד אחר, ולוי נקרא למורה. לוי הוא אחד מחותמי העצומה: ברור שחתמתי. מה השאלה פה בכלל? צריך שיוזו את התחנה מפה מיד. אני עובר כאן בכקרים כשהם מתאספים, וזה ממש מפחיד. הערכים האלה טוטים, וזה שלנו, אומר אבילוי, ובנו המג'וג'ג' מבטי מלמטה בעיניים גדולות.
והם גם יכולים להניח מיטעך חבלה, מוסיף האב טיעון נוסף, ולא האחרון.
לי, למשל, היה פעם עוזר-בית ערבי, שמכתי עליו בעיניים עצומות, אבל כשהתחילו כל הפיגועים ומיט-

אב לוי ובנו
העורבים רעבים למין